

WORLD PARROT TRUST

PsittaScene Spring/våren 2014
Översättning Tiina Håkans/Lars Persson

www.parrots.org

sweden@worldparrottrust.org

INNEHÅLL

- 2 Från skrivbordet - *Steve Milpacher*
- 3 Hoppande mellan öar – *Sökandet efter diademlorin*
- 7 Dit lorierna kom – *Diademloriers tillflyktsort*
- 8 Bevarandeprofiler - *Carlos Yamashita*
- 12 Hoppet är det där med *gröna fjädrar – rödpannad kakariki*
- 19 Tack – WPT-donatorer – *februari 2013 - januari 2014*
- 22 PsittaNytt – *Nyheter och händelser*
- 23 PsittaScene-index - *2013 kvartalsvisa utgåvor*
- 24 Papegojor i det fria - *Toviparakiter*

Med uppskattning

Jag har haft privilegiet att arbeta för World Parrot Trust i över sju år. Gång på gång har jag påmint om hur speciella de personer är som stödjer WPT. Vi uppskattar djupt responsen på vårt rop om hjälp vid slutet av varje år. Åter har passionerade och engagerade papegojentusiaster överträffat våra förväntningar i sin beslutsamhet och önskan att hjälpa och rädda papegojor – i detta fall papegojor i Afrika.

Det finns mer än 25 papegojarter i Afrika och många är hotade och det finns ökad risk för utrotning. Behovet är mycket akut för gråpapegojor, Timnejakos, Nyassa dvärgpapegojor, Kappapegojor och många andra arter, vars status i det fria till största delen förblir okänd och för vilka tiden rinner ut.

På grund av responsen från våra dedikerade supportrar och sponsorer som matchade insatsen, nämligen Pamela och Neville Isdell, Bridging Peace Foundation och två anonyma bidragsgivare har vi tillsammans sört för en ljusare framtid för afrikanska papegojor. Genom WPTs Africa Conservation Programme så ämnar vi påbörja ny forskning och bevarandeprogram för att se till att papegojor undkommer handel och för att sprida information om Afrikas hotade papegojor genom utbildning och uppsökande verksamhet. Det är ett svårt och utmanande arbete men våra engagerade forskare och samarbetspartners har antagit utmaningen. Vi kan inte nog tacka er för att ni är omtänksamma och orubbliga anhängare. Vi alla vid World Parrot Trust önskar er det bästa under året.

Med bästa hälsningar
Steve Milpacher
Verksamhetschef

FRAMSIDAN En Tasman Parakeet/Norfolk Island Green Parrot, rödpannad kakariki (*Cyanoramphus cookii*) är en kritiskt hotad art som är endemisk på Norfolk Island utanför Australiens kust. Hoppet för denna art utgörs av engagerade bevarandexperter som nu på olika sätt arbetar för arten. Se "Hope is the Thing with Green Feathers", sidan 14. © Luis Ortiz-Catedral

BAKSIDAN Toviparakiter (*Brotogeris jugularis*) besöker matare och leker tillsammans vid ett härbärge i Costa Rica. Fotografen Steve Brookes leder turer åtskilliga gånger per år genom sitt företag "Wild Parrots Up Close" för att skåda papegojor.

Hoppande mellan öar

Artikel och foton av Mehd Halaouate

Citat: Vår mission var att bestämma diademlorins status och återstående population.

Att resa till avlägsna öar i Indonesien, särskilt till Moluckerna, har blivit en årlig händelse för mig och min kollega Bob Jackson. Vi har vanligen inga förberedda planer. Vi träffas på Bali och bestämmer vilka öar vi ska åka till för att se de ovanliga och fantastiska papegojarter som är endemiska på dessa öar.

Sedan 2010 har vi undersökt Buru Island samt Sula och Seram Islands och vi har förundrats över en förbluffande variation av papegojor och lorier. Några som Sclaters fladdermuspapegoja (*Loriculus sclateri*) fanns bokstavligen överallt där vi reste och iakttog fåglar. Andra såsom den blåpannade lorin (*Chamosyna toxopei*) gäckade oss på Buru. Ännu andra som en grupp på sex blåryggade rödsidade lorier (*C. placensis*) flög snabbt och lågt längs en skogsväg på Seram vilket var ett ögonblick av spänning! Vilken syn!

Detta år var annorlunda. Vi hade en mycket speciell uppgift. Efter att ha kontrollerat flygtider, anteckningar om fåglar och resor så fick våra planer fast kontur. Vi for till Talaud Island Group, de nordligaste öarna i Indonesien som ligger närmare Filippinerna än Sulawesi. Fint och avlägset!

Vår mission var att bestämma statusen hos diademlorin (*Eos histrio talautensis*) och dess återstående population.

Att resa till dessa öar är långt ifrån problemfritt, särskilt med lite information, men som i de flesta fall kan hjälpa oss. Vi beslutade att resa till Manado på North Sulawesi och sedan till Melanguane på Karakelang Island inom ögruppen Talauds via flyg och färja.

Karakelang är den största av Talaud Islands och det viktigaste fästet för den kvarvarande populationen av arten. Det hade berättats för oss att det också fanns ett fåtal kvar på Salebabu och Kabaruang islands söder om Karakelang.

Det är alltid intressant att gå på marknader i städer som vi besöker. Då vi väntade på vår färja i Manado så promenerade vi längs gångarna på marknaden och tittade efter sällskapsfåglar. Vi fann bara en – en svarthättelori (*Lorius lory*). Ägaren tillät inte att den fotograferades.

Efter en färjetur under natten så mötte vi vår kontaktperson Anto som hade ordnat så att vi kunde bo hos polischefen – den säkraste platsen i Beo, Karakelangs huvudstad.

Anto är mycket kunnig rörande fåglarna på ön och har arbetat för Birdlife Indonesia under åtskilliga år. Han introducerade Michael Wangko, den främsta auktoriteten på ön då det handlar om olika arter och kunskapen om dessa. Michael har också arbetat för Birdlife många år. Dock ännu viktigare så var han involverad i Action Sampiri (det lokala namnet för diademlorin) under 1995-97 med Jon Riley. Jon riktade världens uppmärksamhet på diademlorins svåra situation. Sålunda listades arten som hotad i CITES Appendix I. Under sent 90-tal reste Michael och Jon till åtskilliga engelska städer och gav föreläsningar om diademlorin. Michael var involverad i det grundläggande arbetet för arten under Jon Rileys långa vistelse på både Sangihe och Talaud Islands.

Michael tog direkt kommandot. Vi reste för att söka efter diademlorier på motorcyklar och då först till störda skogspartier med trädgårdar med kokosnötter och kryddnejlika. Inom kort hörde vi lorier som flög högt uppe i trädkronorna. Vi räknade till 21 fåglar innan regnet störde våra planer.

Under denna kväll med delikat grillad fisk och grönsaker så diskuterade vi situationen för diademlorin på ön. Michael gav oss information om populationen i det fria och vilken forskning som krävdes efter så många år utan substantiell uppmärksamhet. Sedan 2006 har inget fältarbete utförts med lorier som fokus. Enligt Michaels tidigare arbete fanns det tio kända häckningsplatser som användes av nästan hela artens population. Två av dessa träd var belägna i en skogsdunge på södra delen av ön och de andra åtta i norr nära Beo. Dessa träd var orsaken till vårt besök. Michael tillade att inte mindre än 200 fåglar har setts komma för häckning och i några fall i antal överstigande 400. Att räkna dem är inte lätt!

Michael förklarade att de använder "clickers" och att antalen är approximativa med fel på den lägre nivån.

Dessa speciella häckningsträd ligger alltid nära vattendrag och deras stammar är jämna och hala för att försvåra för rovdjur. Träden tillhör tre olika arter och alla används inte för häckning.

SLUTLIGEN GAV VI OSS AV för att själva kunna se fåglarna. Vi vaknade vid 4:30 och reste sedan med motorcykel och då först till en kokosnötplantage med rikligt med buskar vid väggkanten. Michael informerade oss att detta område var lekplatsen för talaudrallen (*Gymnocrex talaudensis*) som lokalt kallas för Tu-a. Det är en av arterna som rankas mycket högt i många fågelskådares lista.

Efter åtskilliga minuters tystnad vid kanten av vägen korsade rallarna den och rörde sig först långsamt medan de höll ett öga på oss för att sedan rusa tvärs över. Vi räknade till åtta fåglar – två par och en familjegrupp om fyra med vad som liknade två ungfåglar. Vilken underbar syn som start på vår dag.

Efter att ha lämnat rallarna så var vi glada över att få se fem ovanliga, speciella och fantastiska papegojarter. Förutom lorier så såg vi gråryggad racketstjärtapegoja (*Prioniturus platurus talautensis*), svartskuldrad stornäbbspapegoja (*Tanygnathus m. megalorhynchos*), blåackad stornäbbspapegoja (*Tanygnathus lucionensis talautensis*) och blåryggad stornäbbspapegoja (*Tanygnathus sumatranus sanghirensis*). Vad mer kunde vi önska oss? Sådana fantastiska papegojor på så kort tid!

NU KONCENTRERADE VI OSS PÅ DEN ART SOM VI HADE som mål för denna tripp: diademlorin.

Ytterligare 40 minuter på motorcykel på mestadels asfalterade vägar förde oss tvärs över ön till byn Bantane vid östra kusten. Vid ankomsten så bad vi byhögsten om lov att besöka häckningsområdet. Diskussioner förklarade målet för vårt besök och vi tilläts äntligen att fortsätta som planerat. Efter en och en halv timme och efter inte mindre än sju överfarter av vattendrag så hade vi kommit så långt vi kunde med motorcyklar. Från floden var vi tvungna att klättra uppåt igenom slipprig gyttja med få träd att hålla oss i. Det var riktigt tufft.

Tanken på att göra detsamma vid åtfärden i mörker skrämde oss. Efter 30 minuters klättrande nådde vi i bleknande ljus höjdens topp. Vi slog oss ned framför det berömda trädet och väntade. De första fåglarna som slog sig ned i trädet var blåstjärtade kejsarduvor (*Ducula concinna*), en ovanlig art för denna ö.

VID SOLNEDGÅNGEN BÖRJADE LORIerna VISA SIG. De flög runt och vilade på de närliggande grenarna innan de slog sig ned i trädet som användes för häckning. De tycktes mycket försiktiga gentemot rovdjur i och runt trädet. Deras rop skallade i skogen och dränkte ljuden från grodor och insekter. Det var bedövande – ett fantastiskt skådespel att iakttä. Då vi fick berättelser om trädet och antalet fåglar var vi skeptiska. Nu tror jag att Michaels slutsatser och uppskattningen av antalet fåglar har varit konservativ. Ingenting kunde minska glädjen av att uppleva denna underbara syn och ljudet från häckningsträdet. Inte ens myggen eller

tankarna på den svåra färden ner. Det var ytterst spektakulärt särskilt då man beaktar att denna art är utdöd på den närliggande ön Sangihe.

Den långa promenaden tillbaka till motorcyklarna och asfalten skedde i dimma. Vi anlände utmattade till Beo men rös av spänning. Utan att ens få tag på duschar så inbjöds vi till Michaels hem för rikligt med god mat.

Nästa dag tog vi oss upp på högre mark för att i omgivningarna se efter fåglar igen. Vi såg åter mer än 20 diademlorier tillsammans med andra åtskilliga andra fågelarter. Vi uppskattade vår sista fågelskådning på Karakelang Island. Med spännande fågelskådning framför oss och fantasiska syner och ljud bakom oss så lämnade vi ön vid gott mod.

Bildtexter:

En fotovänlig "sällskapsfågel", diademlori, i Beo City, Karakelangs huvudstad. Denna ö tros vara den viktigaste platsen för denna arts huvudsakliga kvarstående population. Dessa underbara fåglar behöver allvarlig uppmärksamhet med få kända häckningar och fortsatt illegal fångst för internationell handel.

Sidotext

Red-and-blue Lory (*Eos histrio*), Diademlori

En fantastisk papegoja som finns på Talaud Islands i Northern Sulawesi, Indonesien. Den föredrar skog och kultiverade områden i höjdlägen upp till 1 250m och lever på en diet av pollen, nektar, frukter, insekter och blommande kokosnötpalmer. Diademlorier ses vanligen flyga i grupper om upp till 10 fåglar och ibland i större antal som slår sig ner för att vila under livligt tjatrande. En gång i tiden var arten talrik men är nu begränsad nästan exklusivt till ön Karakelang i ögruppen Talauds, där det finns en population om 8 till 20 000 fåglar. Jord- och skogsbruk tillsammans med illegal handel har drastiskt minskat antalet vilket gjort det nödvändigt med listning enligt "IUCN Endangered listing" och "CITES Appendix I designation".

World Parrot Trust | FlyFree och LCN

FLYFREE – (FLYGA FRITT) - HANDELN MED VILDFÅNGADE FÅGLAR har äventyrat förekomsten av dussintals arter runt jordklotet och har orsakat miljoner fåglars lidande och död. WPT har i årtionden arbetat för att få ett slut på detta destruktiva beteende och 2009 lanserades FLYFREE (FLYGAFRITT), ett program för att rädda många av de fåglar som fångas för handel och för att få dem tillbaka i det fria.

LCN – Samma år grundades "LORY CONSERVATION NETWORK" för att få zoos, fågelparker och loriutställningar i världen att samarbeta i bevarandeprogram för att rädda lorier. Deltagare i nätverket arbetar tillsammans med papegojentusiaster, forskare, lokala myndigheter och regeringsföreträdare.

Dit lorierna kom

Artikel och foton av Lena och Mehd Halaouate

BELÄGNA PÅ EN INDONESISK SANDSTRAND, är "Tasikoki Wildlife Rescue and Education Centre" ett paradiset för vilda djur. Från orangutanger till papegojor och krokodiler. Centrumet har en anmärkningsvärd bredd i räddade djur ifrån mänsklighetens ökade störningar. Det är perfekt lokaliserat för att rehabilitera konfiskerade djur och med att hjälpa myndigheter i att handskas med den kriminella aktiviteten som associeras med handel med djur.

Det hände att då vi just anlände hade 95 diademlorier konfiskerats och tagits om hand. De hade genomgått hjärtslitande förhållanden: inklämda i backar, undernärda och med vingfjädrarna skadade eller borttagna. De hade täckts i honungslösning för att de skulle vara lugna under transporten. Tacksamt nog var hjälpen nära. De rätta personerna skötte först deras konfiskering och iscensatte sedan deras omvårdnad.

Vi besökte centrumet specifikt för att undersöka möjligheterna till samarbete mellan World Parrot Trust och Tasikoki, dit lorierna kom. Perfekt "timing"!

Dr. Willie Smits (en naturaliserad indonesier) grundade Tasikoki under sent 90-tal tillika med ett antal andra räddningscentran för djur. Det är lokaliserat till Northern Sulawesi, en indonesisk provins på den norra spetsen av ön Sulawesi – en väletablerad plats med rutt för djursmuggling till den globala marknaden. Tasikoki är välplacerad inte bara för att motverka smuggling men också för att rehabilitera konfiskerade djur.

Dessa två lorifyllda backar visar vad djurlivet får utstå i Indonesien. Denna vidsträckta arkipelag är svår för bevarandepersoner att patrullera i och kontrollera men lätt för smugglare att arbeta i med båt. En fattig lantbefolkning utgör problemet. Vanligen är det där fåglarna finns och den lokala befolkningen tjänar på att hjälpa smugglare fånga fåglar eller helt enkelt sälja sällskapsfåglar.

INITIALT KONFISKERADES 111 FÅGLAR på Talaud Islands där denna art är endemisk. Smugglaren från Filippinerna arresterades. Då fåglarna nu var vid Tasikoki undersöktes de överlevande lorierna, behandlades mot maskar och gavs vitaminsupplement innan de släpptes i en färdigtillverkad voljär där de sattes i karantän för att få äta och bada. Så snart som de återhämtat sig från sin pärs flyttades de till en flygvoljär och de som kunde frisläppas förbereddes för sin retur till Karakelang Island i Talaudgruppen.

Omständigheter gynnade dessa små vackra fåglar. Den lokala representanten från skogsdepartementet fick god information som ledde till konfiskeringen. Tasikoki kunde ta hand om fåglarna omedelbart, en inte helt lätt sak med 95 lorier med speciella behov. Vårt besök vid just denna tid hjälpte också till. Vi kunde genast säkerställa hjälpfonder från "Lory Conservation Network" och "World Parrot Trust's FlyFree"-program. Dessa fonder täckte 3 månaders föda och byggandet av en enkel portabel voljär som först kunde användas vid Tasikoki och senare som en tillväxningsinhägnad vid frisläppningsplatsen. Vår insats var en framgång! Detta är faktiskt början på ett fint samarbete.

För diademloriernas räkning skulle vi vilja tacka WPTs supportrar och medlemmar av "Lory Conservation Network". Håll ögonen öppna för information om fåglarnas retur till det fria.

Mehd Halaouate är projektledare för World Parrot Trust i Indonesien där bland olika projekt han har hjälpt till med att ta initiativ och skydda de små återstående populationerna av mindre gulstofskakadua. Dessutom har han en ledande position inom "Begawan Bali Starling Breeding and Release project" på Bali. Han och hans fru Lena sköter också "Birding Indonesia" och guidar fågelskådare till avlägsna öar i Indonesien.

Bildtexter:

Karakelang är den största ön i ögruppen Talaud och frisläppningsplatsen för konfiskerade diademlorier.

(vänster) Konfiskerade diademlorier på Talaud Islands som nu har en chans till frihet.

Bevarandeprofiler | Carlos Yamashita

Foton tagna av Carlos Yamashita

Carlos Yamashita är en av de främsta ornitologerna i Brasilien. Hans arbete kan inte övervärderas och hans relationer till World Parrot Trust och våra projekt går tillbaka flera decennier. Vi är Carlos tacksamma för allt han gjort för papegojor och känner oss hedrade att profilera honom här som en bevarandehjälte.

Hur började du först arbeta med papegojor?

Jag kom först i kontakt med papegojor som barn då jag reste med mina föräldrar. Senare som geologistudent vid University of Brasília hade jag möjligheten att vid åtskilliga tillfällen besöka "cerrado" (savannen) i centrala Brasilien och träffa många latinamerikanska kollegor. Jag förblev nyfiken på papegojor och deras habitat och ändrade min utbildning till att omfatta biologi. Efter examen blev jag inbjuden att arbeta i Pantanal National Park inom "Brazilian Bird Banding Program".

Vilken roll spelade WPT för dig i ditt tidiga arbete?

Under sent 80- och tidigt 90-tal ingick jag i ett lag med Charles Munn och Jorgen Thomsen i att utvärdera en population med hyacintaror (*Anodorhyncus hyacinthinus*) för CITES. Detta projekt finansierades delvis av Michael Reynolds som grundade World Parrot Trust. Under följande år finansierades många av mina projekt av WPT såsom: arbetet med de första holkarna till hyacintaror i det fria; om Lears ara; om blåstrupig ara (*Ara glaucogularis*) och populationsundersökningar om guldkarakiter.

Kan du berätta mer om guldkarakiterna?

Guldkarakiterna (*Guaruba guarouba*) finns längs Amasonflodens stränder och påverkas allvarligt av avskogning. Arten kommer troligen att finnas kvar inom skyddade områden men det finns många skogspartier där den nu saknas.

Det finns stora områden med fragmenterade skogspartier i östra Pará utan guldkarakiter.

De är primära områden för reintroduktion. Det finns emellertid ingen möjlighet att

kolonisera dessa områden om vi inte genererar nya populationer genom uppfödning i fångenskap. Detta kan ske med gott resultat! Inom en kull har inte alla ungar samma beteende. Några är mycket tama och lugna, andra är blyga och skrämde osv. Jag är säker på att det finns fåglar som har egenskaper som kan öka potentialen hos nya populationer som eventuellt kan förena sig med omgivande populationer.

Att etablera nya grupper av guldkaraktärer i områden inom deras ursprungliga habitat där det finns skogspartier, stora parker eller återskogade områden är en fin möjlighet. Guldkaraktärer håller sig nära sina bon och sitt territorium och behöver därför inte nödvändigtvis ett väldigt stort område som habitat för att trivas.

Hur viktiga är frisläppningarna av hotade brasilianska papegojor?

Jag är mycket optimistisk om frisläppningar och tror att de definitivt är ett användbart verktyg för att etablera nya papegojpopulationer, särskilt för arter som har en begränsad utbredning.

Vi vet också att många papegojarters historia är starkt förknippad med närvaron av människor. Bra platser för människor att slå sig ned är ofta också ideala för stora fåglar som lever av frön som amasoner och aror tack vare närvaron av vatten och god fruktproduktion samt möjligheter till skydd.

Innan den europeiska kolonisationen av Amerika fanns det bevis för omfattande handelsrutten med arter som ljusröd ara och som handlades mellan inhemska stammar i Centralamerika, Mexiko och södra USA. I några fall har papegojorna som var involverade i denna kommers kunnat undfly och har koloniserat nya områden. För åtskilliga forskare som arbetat med olika fågelarter har det inte varit möjligt att förklara det geografiska utbredningsmönstret utan denna mänskliga inverkan.

På vilket annat sätt kan frisläppningar hjälpa bevarandet av papegojor i Brasilien?

En bra idé är att ersätta den nu utdöda blågröna aran (*Anodorhynchus glaucus*) som en gång levde i Rio Grande do Sul (södra Brasilien) och Argentina med Lears ara (*Anodorhynchus leari*). En stor del av den blågröna arans historiska utbredning visar på att palmer var deras främsta födokälla. Träden producerar frön som inte sprids utan aror. Baserat på fossilbevis och museala exemplar av fåglarna så skiljer den blågröna och Lears ara sig inte så mycket i storlek och troligen inte i kroppsvikt heller. Det var bara en mindre skillnad i färgnyanser. Dessa två fåglar har troligen en gemensam förfader för bara några få tusen år sedan. Faktum är att fossil av den blågröna aran har hittats i Minas Gerais (sydöstra Brasilien), mindre än 1 000 km söder om nutida habitat av Lears ara i nordöst. Lyckligtvis omfattar den blågröna arans utbredningsområde några områden som är skyddade och detta inkluderar klippor som dokumenterats som platser för häckning. Om frisläppning sker i dessa områden kunde konfiskerade och fåglar som hållits som sällskapsfåglar rekolonisera den blågröna arans historiska område och fylla deras ekologiska roll och skapa en ny och förhoppningsvis frisk population.

Vi har skrivit i *PsittaScene* om frisläppningen av vinröda amasonpapegojor vid Lymington.

Vad tror du blir nästa steg för denna art?

Frisläppningen av den vinröda amasonpapegojan (*Amazona vinacea*) har varit en stor succé. Det finns åtminstone ett par som fått flygga ungar i det fria. Nästa steg är att öka antalet, både hanar och honor, för att göra det möjligt att få en framgångsrik population. Eftersom inte alla par blev en del i en effektiv population blir nästa steg att stödja de flygga ungarna för att öka deras förmåga att kolonisera nya områden.

Vid en frisläppning är det viktigt att snabbt öka antalen så mycket som möjligt. Fler individer ökar chanserna för populationen att överleva och växa. Det är viktigt att notera att även individer som inte får ungar är viktiga och värda att släppa, eftersom de bidrar till att bilda flockar, skaffa föda och ge alarm då rovdjur kommer. Även mera stillasittande individer som ansluter till gruppen runt platsen är nyttiga för att populationen ska lyckas i det fria.

Vad kommer framgångsrikt bevarande av papegojor i Brasilien föra med sig?

Vi behöver fokusera på att återställa naturliga system som är allvarligt utarmade.

Naturligtvis kan många ägg och ungar förloras tack vare ögonblickliga händelser som bara varar ett par timmar eller dagar såsom alltför mycket regn, översvämningar, fuktigare år, parasiter osv. Genom att hantera dessa kan häckningsframgångar optimeras och fler ungar kan bli lyckligt flygga. Och naturligtvis har varje individ olika anlag, skicklighet och beteende. Jag betvivlar inte att det bland dem finns grupper som kan etableras framgångsrikt.

Vi behöver revidera vårt tänkande om papegojornas roll i naturen och deras effekt på landskapet. Många anser papegojor som rovdjur benägna på fröer vilket är sant men det finns att tillägga. Papegojor i det fria bär ofta frön med sig från en plats till en annan och många frukter faller på marken innan fågeln finner en passande plats att sätta sig på och äta. Denna predation påverkar landskapet och bidrar till en arts expansion eller minskning. Det är en gradient med extremer. Rovdjuret äter en del och slösar med resten. Det som de tappar blir tillgängligt för andra djur. I några fall kommer dessa djur att ytterligare sprida fröna och i andra fall kommer fröna att gro där det hamnar.

När en frisläppning sker gör man en investering i ett helt ekosystems återhämtning.

Caatingan i Brasilien till exempel, är en semiarid region där åtskilliga välkända arter såsom Lears och Spix aror (*Cyanopsitta spixii*) har sin plats. Detta habitat har lidit av fem århundrandens exploatering. Där finns nuförtiden åtskilliga palmdungar som nyttjas av Lears aror och som kunde skötas för att attrahera fåglar. På liknande sätt har vegetation återvänt till platser som tidigare var fullkomligt öde. Föda med hög kvalitet finns till exempel tillgänglig vid många Mayaruiner vilket gör dessa platser lämpliga för reintroduktion av arter som ljusröd ara (*Ara macao*), mindre soldatara (*A. militaris*), mjölnaramasoner (*Amazona farinosa guatemalae*), gulhuvad amason (*A. oratrix*), vitpannad amason (*A. albifrons*) och gulkindad amason (*A. autumnalis*) etc. Det förekommer nuförtiden reintroduktionsprojekt vid Mayaplatser i Copán (Honduras) och Palenque (Mexico).

Människor har en lång historia tillsammans med papegojor och nu är det upp till oss att bestämma om denna relation ska vara positiv eller negativ för papegojan och för människan.

Speciellt tack till André Saidenberg för hjälp med översättningen.

Bildtexter:

En blåpannad amason-frisläppning 2010 var ett resultat av Carlos arbete som ledde till en förstärkning av handelslagar i Brasilien.

Carlos bilder såsom dessa av Patagonienparakiter i Argentina används genomgående i detta sammanhang.

Carlos blåstrupiga ara-arv | av Jamie Gilardi, WPT Direktör

En av mina tidiga mentorer använde ett udda men användbart uttryck: "Du glömmer alltid vad du inte kände till; "You always forget what you didn't know." Efter att ha varit inblandad i bevarandet av blåstrupiga aror i mer än ett årtionde så är det svårt inse att för ytterligare mer än två gånger så lång tid tillbaka så kunde vi inte finna en enda fågel av detta slag i det fria! Och det är just början på "what we didn't know." (vad vi inte kände till). För över 20 år sedan figurerade araforskaren Charlie Munn som filmskapare och med att lokalisera blåstrupiga aror för första gången. Kort tid därefter förenade sig Carlos Yamashita med kamraten och kollegan Yuri de Barros från Brasilien med att grundligt undersöka Bolivias Beni-departement och fullständigt avmystifiera denna specifika art.

I sin nyskapande publikation i den vetenskapliga tidskriften *Ararajuba* (se www.psittascene.org) har Carlos och Yuri delat med sig av en omfattande samling fundamentala fynd: Blåstrupiga aror kan klart skiljas från den mycket större blågula aran (*Ara ararauna*) och de lever i ett ekosystem med inte mindre än 20 (!) andra papegojarter. De lever av en varierad diet med frukter, frön, blommor och stjälkar. De är primärt specialiserade på en palmfrukt – motacún . Efter att ha täckt ett fenomenalt stort område och ha gjort en detaljerad habitatanalys så bestämde de exakt vilka slags skogar de blåstrupiga använder och behöver, vilken säsongsbetonad favoritföda de nyttjar och hur tillgängligheten på träd för att bygga bon i är. De till och med noterade honungsbin som fick aror att flytta på sig från tidigare boplatser!

Och med för Yamashita typisk noggrannhet så undersökte de på djupet vad som var känt om den kommersiella handeln med denna art och uppskattade att ungefär 1 200 blåstrupiga aror sannolikt hade exporterats under bara 80-talet. Notera att det är ungefär 10 gånger mer än vad som återstår i det fria idag.

Det är naturligt att tänka på Carlos som en "brasiliansk papegojexpert", eftersom han så mycket bidrog till vår kunskap och till bevarandet av detta lands så många papegojarter. Men hans intressen och bidrag går utanför Brasiliens gränser och i samtal med honom är det som att gå till andra länder och kunskaperna täcker australiska, kinesiska och afrikanska

papegojor. Till slut är vår möjlighet i vårt arbete med att rädda de blåstrupiga endast möjligt genom hans utomordentliga och omfattande arbete om denna art i Bolivia.

Bildtexter:

Carlos Yamashita (vänster) och Charlie Munn (höger) var ansvariga för många av de viktigaste upptäckterna av blåstrupig ara under 90-talet.

Kontroll av hyacintaraungar (1998).

“Hope” is the thing with feathers; Hoppet är det där med fjädrar

AV EMILY DICKINSON 1830–1886

<p>“Hope” is the thing with feathers - That perches in the soul - And sings the tune without the words - And never stops - at all -</p> <p>And sweetest - in the Gale - is heard - And sore must be the storm - That could abash the little Bird That kept so many warm -</p> <p>I’ve heard it in the chillest land - And on the strangest Sea - Yet - never - in Extremity, It asked a crumb - of me.</p>	<p>“Hoppet” är det där med fjädrar – som i själen slår sig ner – och börjar sjunga utan ord – och aldrig – nånsin – slutar</p> <p>och skönast låter – när det blåser – Och svår må stormen vara – som tysta kan den lilla fågel som varmt så många –</p> <p>Jag hört dem i kallaste land – på obekanta hav – men – aldrig har den – ens i nöd – bett – mig – om minsta bröd</p> <p>(Översättning av Ann-Marie Vinde)</p>
--	--

Hope is the thing with green feathers, Hoppet är det där med gröna fjädrar

Artikel och foton av Ortiz-Catedral

Man kan knappt se på grund av regnet. Ibland är det mera som dis än regn. Allting omkring mig har en tunn vattmig hinna. Hängdroppar faller ner oavbrutet, deras trummande på löven ovanför mig är det enda ljudet jag kan höra i denna täta ridå av träd, palmer och ormbunkar, skogen på Norfolk Island National Park. Träd Kronorna ovanför mig är lika vördnadsbjudande som florentinska eller venetianska kyrkor. Imponerande är också skogens läge, ca 1 300 km utanför Australiens kust, en liten prick i det väldiga Stilla havet.

Regnet fortsätter. Det börjar bli kallt om fingrarna. Jag har suttit stilla i över en timme, tittat på en håligheter i ett träd ca 20 meter högre upp. En kopp hett kaffe vore gott. Helt plötsligt fångar en grön blix och dämpat vingflax min uppmärksamhet. En rödpannad kakariki-hane

(*Cyanoramphus cookii*) närmar sig håligheten i trädet och landar nära kanten och ropar mjukt. Från den mörka öppningen kommer honan. Båda två flyger till en kvist ca 30 meter bort och honan visslar och vill ha mat från hannen. Ritualen är väldigt bekant. Jag har sett detta otaliga gånger bland närrelaterade arter de senaste tio åren. Men den är lika fascinerande fortfarande som det var första gången.

När paret är borta har jag äntligen möjlighet att inspektera hålrummet. Det ändrades för många år sedan för att kunna komma in i boet genom ett perfekt kamouflerat skydd. Då installerade man också ett metallhölje på och under håligheten. Den skapar en hal yta som hindrar av människor införda råttor att nå ingången. Sådana enkla förändringar är grundläggande för artens överlevnad. Utan metallhölje skulle honorna och deras kullar bli uppätta. Utan flyttbara skydd skulle värdefull information om artens häckning inte vara åtkomlig.

När jag flyttar skyddet, fyller en bekant lukt, inte alls motbjudande, mina näsborrar. Kakarikibon har en kraftig myskdoftande lukt, som kanske förstärks av förhöjd fuktighet. Boet är som skogens *inner sanctum* ("heligt rum").

DET LIGGER TVÅ ÄGG PÅ BOTTEN AV BOET. De är mycket värdefulla för de hör till arten som en gång var allmän men som nu har blivit väldigt sällsynt. Efter sju månaders letande är det klart att detta kakarikibo bara är ett av fyra aktiva bon kända i det fria. Jag kan inte avgöra om de här äggen är fertila eller inte. Honan har lagt äggen under de senaste tre dagarna och jag misstänker att ruvandets inte har börjat än. Denna fågel och närbesläktade arter har ofta större kullar. Några honor börjar ruva efter första ägget. Andra väntar tills alla äggen är lagda.

Efter att jag har nedtecknat diverse noteringar och fäst skyddet igen går jag tillbaka till min plats och väntar på honan. Hannen visslar mjukt tills honan har gått in i boet och lämnar sedan området lika tyst som han kom. Han kommer tillbaka om några timmar för att mata henne igen. Att avslöja utrotningshotade fåglars mysterier är en process som kräver mycket tålamod.

Regnet fortsätter men jag kan se att det snart kommer att sluta. Solstrålarna tränger igenom trädskronorna och undervegetationen börjar gnistra i ljuset. Jag lämnar området tyst och börjar den långa vandringen. Ungefär en timme senare har det helt och hållet slutat att regna. Dropparna faller fortfarande från trädskronorna, deras trummande ersätts successivt av ljudliga fågelkörer. Platsen är mycket vacker. Men låt den inte distrahera dig, någonting obehagligt rör sig i denna synbara harmoni. En tyst kamp som är densamma för många öar överallt i världen, en kamp mellan införda och ursprungliga arter.

MED UNDANTAG AV TVÅ ARTER av fladdermöss (båda två troligen utrotade nuförtiden) var det inga däggdjur som levde på marken. Ryggradsdjuren på ön bestod mestadels av fåglar, två arter av kräldjur och två arter av sötvattenfiskar. När människan kom till Norfolk Islands förändrades öns ekologiska och evolutionära historia för evigt. Människor hade med sig nötkreatur, katter, honor, hundar, getter, möss, grisar, kaniner och råttor. Med dem kom också koltrastar, rosellor, duvor, finkar, vaktlar, sparvar, starar och trastar. Ja, en ganska fruktansvärd armé av exotiska arter som alla behöver resurser och då från en begränsad

resurs, dvs. till boplatser, föda och skydd. Och människan behöver också mat, skydd och jordbruksland... De mäktiga Norfolk Island-tallarna har erbjudit stora mängder timmer i sekler. Tänk hur stor press den ursprungliga floran och faunan utsatts för på grund av dessa förändringar. När människan först kom till ön var största delen av marken (ca 34 km²) täckt av subtropisk skog. Nuförtiden har ca 90 % av skogen försvunnit.

I allmänhet är ursprungliga arterna på öarna dåligt rustade för att klara påverkan av införda arter och storskaliga förändringar i livsmiljön. Den rödpannade kakarikin är så sällsynt att några av de ca 2 000 invånare på ön aldrig har sett fågeln fast arten ibland kommer till trädgårdar för att söka gröna persikor. "De får en salig blick i sina ögon när de äter dem", säger Mera Martin när hon håller upp en kopp te åt mig. Vi sitter på Highlands Lodge, Meras hus, strax bredvid gränsen till Norfolk Island National Park. Mera närmar sig 80 år. Hon såg den rödpannade kakarikens minskande antal, återhämtning och nu deras nedgång igen. "Jag brukade se dem i trädgården, alldeles bredvid trädet där."

UNDER MITT FÖRSTA BESÖK PÅ NORFOLK ISLAND (i juli 2013) var jag där på uppdrag av "Nature Conservancy, BirdLife Australia" och "Island Conservation" för att leda undersökningar av den rödpannade kakarikin. Besiktningen gjordes eftersom medlemmarna i "Norfolk Island Flora and Fauna Society" och "Norfolk Island National Park" var oroliga över ett minskade antal fåglar. Fast jag kände andra *Cyanoramphus*-arter på Nya Zeeland var den rödpannade kakarikin en gåta för mig. Jag hade bara begränsade ledtrådar var jag kunde hitta dem inom Norfolk Island National Parks gränser. Men det ändrade sig snabbt. Jag lärde mig att om jag ville se "gröna papegojor" som de också är kända som på Norfolk Island, är det bäst att fråga Margaret Christian. Margaret har bott där över 30 år. Hon känner parken, växterna och fåglarna lika bra som sina egna fingrar.

"Jag såg en grön papegoja på marken vid Mount Bates och Mount Pitts vägkorsning" berättar Margaret till mig samt "två gröna papegojor vid Cavendish Apartments, precis nedanför Alice's." Jag skriver upp observationerna. Sakta börjar fåglarnas utbredning bli klar, inte på grund av några tekniska rapporter eller vetenskapliga studier utan tack vare observationer av de som bryr sig om fåglarna.

Efter fyra veckors undersökning fick jag fram en försiktig beräkning om 46 till 92 individer. Med det finns en stor nackdel, bara 12 av dessa är honor. Eftersom de rödpannade kakarikierna är monogama, betyder detta att det i hela världen finns högst 24 häckande individer förutsatt att alla honor häckar. För att göra saken ännu värre lever alla de här häckande paren på en enda skogslätt om ca 3,5 km². Skillnaden mellan existens och utrotning kan vara en enskild stokastisk händelse som dödlig sjukdom, brand, cyklon, plötsligt ökande mängder rovdjur och fåglarna kan försvinna ur världen för evigt. I själva verket, med så få individer, varför har arten inte försvunnit helt och hållet?

I SLUTET AV 1980-TALET EXISTERADE ÄNNU FÄRRE häckande par, bara fyra. Tack vare räddningsåtgärder återhämtade sig arten upp till ca 200-300 individer till år 2000. Norfolk National Park service utförde åtgärderna genom att bland annat råttssäkra naturliga boplatser, fånga katter och råttor samt och genom uppfödningprogram. Kontroll av icke-

ursprungliga konkurrenter om bon som pennantrosella (*Platycercus elegans*) gjordes också. De här fåglarna är kända för att förstöra ägg och till och med ungar och sen bosätta sig. Kombinerade åtgärder räddade den rödpannade kakarikin från utrotning. Hela världen jublade över framgångsrika åtgärder och metoderna ansågs vara bra exempel för andra öar. Katt- och råttkontroller har fortsatt samt bevarande av skyddade häckningsplatser i viss utsträckning. Men trots detta efter några bra år och optimistiska utsikter så minskar populationen igen. Varför? Svaret är inte enkelt. Många faktorer har spelat roll i den senaste minskningen. Så, vad har hänt?

FÖRÄNDRINGAR I SKOGEN. Växtligheten omkring papegojornas och andra arters häckningsplatser spelar en viktig roll i boets produktivitet och i vissa fall också i ungarnas överlevnad. Fåglarna undersöker otaliga håligheter innan de bestämmer sig för vilken av dem som är bäst. Processen kan ta flera månader. Ingång, dess storlek, avstånd till marken, hur skyddat boet är från rovdjur, fuktighetsnivån, avstånd till föda, boets djup, tillgång till lämpliga häckningsplatser, varenda faktor har betydelse i valet av boplatser. Utformning, försvar och förstörelse av optimala häckningsplatser är en högst dynamisk process. På Norfolk Island slåss tre arter om tillgängliga boplatser: rödpannad kakariki och två icke-ursprungliga arter stare (*Sturnus vulgaris*) och pennantrosella. De här fåglarna bygger inte bo. De utforskar potentiella håligheter tills de har hittat den rätta. Konkurrensen av boplatser är hård och konflikter inom och mellan arter är vanliga.

”Suboptimala bon är dödsfällor”, berättar Derek Greenwood. Derek bor på Norfolk Island. Han har undersökt rödpannade kakarikier under många år och ingen annan känner optimala bon bättre än han. Genom att använda vardagligt byggnadsmaterial (trä, träspån, betong och lera) skapar Derek rätt- och kattsäkra bon/holkar som smälter in i skogen så bra att det ibland är svårt att skilja dem från naturliga bon. Dereks bon som Norfolk Island National Park har beställt i ökat antal minskar den störande konkurrensen om boplatser.

Rörelsekänsliga kameror som installerats nära boet har visat hur roselor och starar besöker boet där rödpannade kakarikier redan har bosatt sig. Fast de här intrången inte har visat sig resultera i misslyckad häckning är risken alldeles för hög. Tack vare kamerorna vet vi nu att rödpannade kakarikier är känsliga för införda arters störningar under häckningsperioden. Och vi lär oss andra problem också. Hittills har tre kameraövervakade bon producerat totalt åtta flygfärdiga ungar. Av dessa är bara två honor. Fast informationen är begränsad verkar det som om bristen på honor börjar i boet. ”I detta bo är det bara honan som matar ungarna”, säger Abi Smith från Norfolk Island National Park Service när vi händelsevis tittar på boövervakningsdata. Bingo.

Tidigare studier om fåglar på Nya Zeeland har visat att hannar och honor matar ungarna på olika sätt. Honorerna verkar dela ut maten jämt i kullen medan hannarna verkar mata större och mer rörliga ungar mer och dessa är vanligtvis hannar. Kunde det vara samma sak med dessa fåglar? Enda sättet att ta reda på det är noggrann övervakning av varje enskilt häckningsförsök och identifiera hur honorerna kunde överleva bättre. Abi föreslår att kanske extra föda eller uppfödning av ungar kunde hjälpa till med att maximera produktionen av honor och förbättra deras överlevnad. Det har varit en framgångsrik metod bland andra

arter och kommer att testas här. Men man måste ta ett steg längre för att i det långa loppet säkra överlevnaden med så få mänskliga åtgärder som möjligt.

I EN IDEAL VÄRLD borde en grupp rödpannade kakarikier flyttas till en plats som är fri från gnagare och katter med många häckningsplatser och där det inte finns konkurrerande fågelarter. Och, ett sådant ställe finns, Phillip Island.

Phillip Island är en liten (1,8 km²) obebodd ö som ligger ungefär 6 km från Norfolk Islands kust. Det är en plats med stor potential. Den är väldigt eroderad eftersom den under decennier varit betesmark för getter, grisar och kaniner och matjord är en sällsynt vara. Växterna måste klara sig med detta tunna lager av jord som samlas mellan bergklyftor. Betydande växtlighet täcker marken. Getterna, grisarna och kaninerna är borta sedan länge, flyttade av människor som såg platsens potential som fridlyst område. Så småningom kommer ursprungliga växter och fungerande ekosystem tillbaka med hjälp av arbetslag från Norfolk Island National Park.

I en skyddad dal på andra änden av Phillip Island växer 65 Norfolk-tallar. Liz Whitwell, Matt Upton (båda två bevarare från Nya Zeeland) och jag mätte dem och det fanns en uppsjö av honkottar. Artens frön är stapelföda för fåglarna under vintermånader. Nästan 60 % av dessa träd i denna dal bär frukt. På vissa ställen är stammarna begravda av över en meter med röd jord som gör det möjligt för andra ursprungliga växter att gro. Förutom Norfolk-tallar har vi identifierat 16 växtarter som de rödpannade kakarikierna äter.

Skulle en flock hitta tillräckliga resurser för att bosätta sig på ön? Ja. Det finns tidigare erfarenheter som tyder på att *Cyanoramphus*-fåglar kan etablera sig i krävande miljöer. De är generalister då det gäller föda och de kan även häcka på marken förutsatt att det inte finns gnagare eller katter. Varför har de inte koloniserat Phillip Island än? Jag misstänker att orsaken är deras låga densitet som minskar sannolikheten att flygfärdiga ungar söker sig utanför skogens gränser. Det görs mycket underarbete och det behöver bli färdigt innan förflyttning av unga kakarikier till Phillip Island kan planeras. Om första gruppen kan etablera sig med framgång, kommer deras ättlingar också att göra det.

Enormt stöd från olika instanser och ihärdiga volontärer har gjort det möjligt att föra projektet vidare. Kakarikin är inte bara en av de mest sällsynta papegojorna i hela världen, den är också en viktig del i det rika ursprungliga ekosystemet – en ikonisk endemisk art som boende på Norfolk Island värderar högt. För mig är den också en symbol för hopp.

LUIS ORTIZ-CATEDRAL (PhD) föddes 1977 i Guadalajara, Mexiko. Sedan 2004 har han studerat biologi och bevarandet av fåglar på ön, speciellt papegojor. Nuförtiden leder han forskning på Nya Zeeland, Australien och på Galapagosöarna. Han är föreläsare vid "Institute of Natural and Mathematical Sciences" i Massey University på Nya Zeeland.

Nature Conservancy, BirdLife Australia, Island Conservation, Norfolk Island Flora & Fauna Society, Parks Australia-Norfolk Island National Park, Mohamed bin Zayed Species Conservation Fund, Parrot Society of the UK, Massey University och World Parrot Trust stöder forskning på kakarikier.

Bildtexter:

(Till vänster) En rödpannad kakariki sitter på en typisk Norfolk-tall. Den här sällsynta juvelen möter alla typiska bevarandeproblem som associeras med livet på en ö. Försök att undersöka populationen och stödja dess framgång är på gång.

Norfolk Island (Phillip Island på bakgrunden) ligger ca 1 300 km från Australiens kust. På grund av århundraden av avskogning och införda arter har en lång lista ursprungliga fågelarter blivit utrotade.

Den rödpannade kakarikin kallas för grön papegoja av boende på Norfolk Island. Den är en symbol för hopp för det ursprungliga ekosystemet. Arten har dragit nytta av försiktiga åtgärder vid boplatser när antalet rovdjur och andra konkurrenter har minskat.

Citat:

I hela världen finns det högst 24 häckande individer.

Sidotext:

Rödpannad kakariki, *Cyanoramphus cookie*, Norfolk Island, Australien, Kritiskt utrotningshotad

Population: 46-92 individer

Hot: Införda däggdjur, konkurrens om häckningsplatser, flera hanner än honor

Aktuella bevarandeåtgärder: Skapande av trygga bon, kontroll över införda däggdjur och fåglar, utveckling av flyttstrategi till Phillip Island

Tack

World Parrot Trust existerar idag på grund av utomordentliga bidrag från olika individer och organisationer runt Jorden. Vi skulle vilja uttrycka vår djupaste uppskattning till de som bidragit till våra ansträngningar de senaste 12 månaderna.

För fortsatt stöd för vårt Blue-throated Macaw Conservation-projekt (blåstrupig ara) i Bolivia tackar vi Natural Encounters Conservation Fund, the International Association of Avian Trainers and Educators, Paignton Zoo Environmental Park, London Zoo, Shared Earth Foundation, Tropical Butterfly House och Naples Zoo.

Till stöd för den gulskuldrade amasonpapegojan tackar vi Disney Worldwide Conservation Fund, Keith Ewart Charitable Trust, University of Sheffield, Fran Vogel, Evet Loewen, Cornell Bialicki och Karen Roberts liksom hundratals andra bidragare som stött Echo.

För hjälp i bevarandet av Större soldatara, [Great Green Macaws](#), i Costa Rica och Ecuador tackar vi Tracy Aviary, The Shared Earth Foundation, Mark and Tom Hagen and the Hagen Family Foundation, Helen Dishaw och Robert Bivens samt över ett hundra andra individuella donatorer som har bidragit direkt till [Ara Project](#).

För pågående sponsring till [Lory Conservation Network](#) tackar vi Banham Zoo, Blackpool Zoo, San Diego Zoo, Vogelpark Avifauna, Chessington World of Adventures och The Animal Zone - South Staffordshire College.

Vi tackar speciella sponsorer detta år såsom Nashville Zoo, Phoenix Chapter of the American Association of Zoo Keepers, Ocean Park Conservation Foundation Hong Kong, Fota Wildlife Park, William Haddon Charitable Trust, The Walker 597 Trust, Harold Schessler, Alan Gross, Ellen M. Selden, Judith A. Bergfield och organisatörerna av Think Parrots Conference.

Och för utomordentlig generositet tackar vi Folke H. Peterson Foundation och Terry and Bill Pelster för deras ihållande stöd till vårt arbete med att stävja handeln med vilda fåglar och återbörda papegojor till det fria.

Och Isdell Family Foundation, Ilana Mercer, Minnesota Zoo och dussintals individuella bidragsgivare för sponsring av arbete med bevarande av papegojor i Afrika.

Och särskilt Paradise Park, Albertino Abela, Bill and Jeri Goodman, Fran Vogel, Peter Molesworth, Evet Loewen, Annemarie & Richard Zimmerman och Jack Devine för deras utomordentliga generositet.

Till minne: I år förärlades vi bidrag från dödsbona från Margaret Cook, Donald Clarke, Mary Denise Gilson, Colin Sausman, Elizabeth De Ville och Enid Marshall.

Till minne av Kivu...

Min syster Tina förlorade nyligen sin afrikanska gråpapegoja/jako Kivu. I 18 år var Kivu Tinas älskade vän och följeslagare. Han var i centrum vid alla tillfällen där familjen samlades och observerade då allt som pågick samtidigt som han gav sina uppmuntrande kommentarer. Kivu och Tina hade en djup gemenskap. De älskade och var beroende av varandra. Det var fantastiskt att upptäcka att varje fågel som Kivu är intressant, otroligt intelligent och värd all vår djupaste respekt. Tanken att fåglar som Kivu och hans papegojkamrater är utrotningshotade är motbjudande för mig. Jag sänder en donation till er till Kivus minne, Kivu som var en besjälad varelse. Vi var välsignade som kunde ha honom hos oss och vi saknar honom.....för alltid.

Glenn Close, skådespelerska, producent och filantrop

För matchande bidrag till kampanjen Rädda Afrikas papegojor SAVE AFRICA'S PARROTS CAMPAIGN vill vi uttrycka vårt innerliga och djupaste tacksamhet till Pamela and Neville Isdell, the Bridging Peace Foundation och två anonyma donatorer samt till Dr. Jane Goodall, grundare

av Jane Goodall Institute & UN Messenger of Peace för hennes speciella upprop och vänliga stöd!

TILL VAR OCH EN SOM BIDROG individuellt till denna kampanj (höger): Under endast 69 dagar bidrog dessa personer med US \$121,441 (£74,430) i matchande medel. Detta fantastiska bidrag kommer att direkt och omedelbart stödja bevarandet av åtskilliga papegojarter i Afrika.

Här följer en lista på ett stort antal bidragsgivare.....

För generösa gåvor under 2013 till olika andra **WPT- PROGRAM TACKAR VI:**

The Kramers of DJ Feathers Aviary vars årliga evenemang "Pictures With Santa" skapade fonder och attraherade dussintals nya WPT-medlemmar.

Carol och Gary Cipriano för deras hängivenhet att stödja framgången med WPTs Annual Parrot Lover's Cruise (årlig kryssning för papegojentusiaster), nu på sitt sjätte år. Vi tackar också de underbara passagerare som hjälpt till med att skapa fonder för att rädda papegojor inom det karibiska området.

PsittaNytt

First Kākāpō eggs in three years

Kākāpō Recovery har upptäckt två Kākāpō-bon på Whenua Hou/Codfish Island för första gången på tre år.

Två kända bon tillhör Lisa, en erfaren hona, och Tumeke som har lagt ägg tidigare men infertila sådana. Olyckligtvis befanns två av de fyra ursprungliga äggen vara infertila, ett är dött och det finns ett kvar, nämligen Lisas, och det är fortfarande livskraftigt vid tiden för tryckning. Det finns även tre andra ägg lagda av andra honor.

Kākāpō-häckning på Whenua Hou triggas av mängden rimu-frukt som finns tillgänglig på ön. Det är med den födan som mamma Kākāpō matar sina ungar. Även om det verkade ojämnt med tillgången ställvis var honorna tydligen övertygade om att det fanns tillräckligt till ungarna.

Programledaren för Kākāpō Recovery Deidre Vercoe Scott sade att det var första gången sedan 2011 som Kākāpō häckade och trots den sena starten på häckningssäsongen var det ändå bättre än väntat. "Efter en konservativ uppskattning om fem till tio bon vid början av säsongen så har nu teamet förberett sig för möjligheten att det kan finnas upp till femton." Den aktuella Kākāpō-populationen är 124 och har stigit från 51 år 1995, då den var som lägst. Det har inte förekommit någon häckning under de senaste två somrarna på grund av dålig tillgång på rimu (övers. anm. LP.: rimu är ett stort ständigt grönt barrträd endemiskt för Nya Zeeland. Kottarna nyttjas av fåglarna.)

Adoptera en Kākāpō

Kākāpō Recovery har valt ut 14 fåglar från den nuvarande populationen av de 124 för symbolisk adoption. Adoptiondonationerna ger bidrag till hälsokontroller, skötsel, föda och årliga byten av sändare. Du kommer också att få en uppdatering varje år. Varje donator får en plyschkakapo! Finns det ett bättre sätt att ha en egen Kākāpō?

Hjälp papegojor som används för att spå

I Indien används vildfångade halsbandsparakiter för att spå genom att de drar en pappersbit som säger framtiden. WPT hjälper VSPCA (Visakha Society for Protection and Care of Animals) i deras ansträngningar att konfiskera, rehabilitera och frisläppa parakiterna som fångats och används på detta grymma och illegala sätt. WPT matchar alla donationer upp till \$3 000 med att reparerar VSPCAs fågelfaciliteter som har kraftigt skadats under förra årets cyklon. Det är möjligt att donera online (visit www.psittascene.org).

PsittaHändelser

Papegojentusiasterna kryssning 2014

Western Caribbean, November 2-9, 2014

Vi avreser från Galveston Texas och du kommer att besöka Isle of Roatan, Honduras, Belize City och Cozumel Mexico. Ombord kommer det att bli seminarier. Speciella exkursioner kommer att göra denna kryssning enastående för alla papegojentusiaster. Talare finns som Dr. James Morrissey, Natural Encounters, beteende och träningsexpert Cassie Malina och Dr. Sam Williams.

Möjligheter

Bli volontär och hjälp till i fältarbetet

Blåstrupiga ara-centrumet, Beni Department, Bolivia

Detta centrum behöver en heltidsvolontär för arbete i fält med början i maj 2014 i ett reintroduktionsprojekt som stödjer den kritiskt hotade blåstrupiga aran (*Ara glaucogularis*) i låglandssavannen Moxos, Bolivia. Detaljer finns online www.psittascene.org.

Gulnackade amasonen Ida är nyfiken på plyschkakapon som var och en som adopterar en kakapo får! Besök [Kakapo recovery](#) för mera information!